

graffer at godtgøre, at den i første Række skulde være en sanitær Lov. Det ærede Kollegium kan jo dog ikke være blindt for, at der forud for denne Lov er gaaet en stærkere og stærkere Folkebevægelse, som krævede ikke en Reform af de sanitære Forskrifter, men en Afskaffelse af hele Systemet med Indskrivning af og Politikontrol over løsagtige Kvinder, og at det var Opnaaelsen heraf og intet andet, som var Bevægelsens Formaal. Fordi det er 16 Aar siden, at det kgl. Sundhedskollegium udtalte sig om denne Sag, behøvede Justitsministeriet ikke at være uvidende om og var ikke uvidende om, hvilken Opfattelse der i saa Henseende ogsaa nu gjorde sig gældende indenfor det kgl. Sundhedskollegium, og at Justitsministeriet ikke har taget fejl heri, fremgaar jo ogsaa tilfulde af det ærede Kollegiums Besværing af 19. December f. A.

Jeg har, som ogsaa Forhandlingerne paa Rigsdagen turde udvise, formentlig med Rette haft den Anskuelse, at dette var en Lov, som vilde blive meget vanskelig at faa igennem, og jeg har derfor anset det for min Pligt ikke at kalde Kræfter frem, som efter min Mening vilde gaa imod Lovens Gennemførelse.

Men hvad det i denne som i andre Henseender hovedsagelig dog burde komme an paa, er jo ikke, om det kgl. Sundhedskollegium føler sig krænket og tilsidesat, men om der ved Lovens Bestemmelser er sket nogen Fortræd for Samfundet. Selvfølgelig, hvis det kgl. Sundhedskollegium føler sig krænket eller tilsidesat, kan ingen beklage dette i højere Grad end jeg, saa sandt som det hverken i denne eller nogen som helst anden Sag har været min Hensigt at tilføje det ærede Kollegium nogen Krænkelse eller Tilsidesættelse, men Hovedsagen maa jo dog være og blive ene og alene det, om der i Loven er vedtaget noget til Ulykke eller Skade for Samfundet, og derom måler det ærede Kollegium ikke et eneste Ord i sin Redegørelse. Og det af gode Grunde.

Flere af det kgl. Sundhedskollegiums Klagepunkter skrive sig fra en mellem Kollegiet og mig tilstedeværende Forskel i Opfattelsen af, hvilken Byrde det er forsvareligt at lægge paa Folk i statistiske Øjemed. Jeg vedstaar den Opfattelse, at der i Nutiden er nogen Grund til at holde igen overfor statistiske Interessers Krav paa at lægge Arbejde og Udgift paa Borgere og Embedsmænd. Ud fra dette Synspunkt har jeg næret Betænkelighed ved at paalægge Landbefolkningen at betale Ligsyns Foretagelse ved Læger i Stedet for ved Ligsynsmænd. Fra samme Standpunkt har jeg ikke anset det rigtigt at paalægge Jordemødre paa Landet at foretage Fødselsanmeldelser til Sognepræsterne, medens jeg, hvad Sundhedskollegiet fortier, imødekom det ved at lægge denne Pligt, — der efter Instruksen af 1896 med Tillæg af 1899 kun hvilede paa Jordemødre i København og paa Frederiksberg, — paa Jordemødre i Købstæderne, hvor Opfyldelsen af en saadan Pligt er lettere end paa Landet. Endelig har jeg af tilsvarende Grunde ikke anset det for særlig magtpaaliggende at faa gennemført en saadan Forandring i Ordningen af Dødsattester, at Lægerne paa en Gang kunde holde Dødsarsagen skjult for de Efterlevende og oplyse den til medicinalstatistisk Brug. I det sidstnævnte Tilfælde kunde Hensynet til det forøgede Arbejde ganske vist for saa vidt træde noget tilbage, som Lægeforeningen havde ønsket en saadan Reform. Men ligesom der dog i Lægeverdenen viste sig at være meget delte Meninger i saa Henseende, saaledes kom Sagen til Justitsministeriet i den Skikkelse, at intet af de udefra fremkomne Forslag til Sagens Løsning havde kunnet vinde Sundhedskollegiets Bifald, og at Kollegiet, da det selv skulde tage et Standpunkt, splittedes i to Grupper, en paa 6 og en paa 4 Medlemmer, der i fyldige Udviklinger imødegik hinanden. Og hver især af disse Grupper virkede mere overbevisende paa Justitsministeriet ved sin Kritik af den anden Parts Forslag end ved Forsvaret for sit eget. Under disse Omstændigheder kunde denne Sag ikke anses for egnet til Gennemførelse.

Medens det ærede Kollegium i sin Besværing af 19. December nævnte Justitsministeriets Henvendelse til Kollegiet angaaende Kommissionsindstillingen om Medicinalhandelens Afgrænsning overfor den almindelige Handel som et følgeværdigt Eksempel paa korrekt Handlemaade fra Ministeriets Side, ses Forholdet i Tidsrummet indtil den 9. Marts at have udviklet sig derhen, at ogsaa denne Sag kommer paa Listen over Justitsministeriets Forsyndelser. Det gøres nemlig nu gældende, at Justitsministeriet ikke har efterkommet en Henstilling i Kollegiets Erklæring om paa Fortegnelsen over præparerede Medicinalvarer at optage en Anmærkning til Vejledning om det almindelige Synspunkt, der her afgrænser Lovligt fra Ulovligt. Denne Anke maa i høj Grad undre den, der er fortrolig med dette Forhold. Den nedsatte Kommission, hvis Formand var Sundhedskollegiets Dekanus, Etatsraad Hoff, havde netop paa Forslag af